

ting, som man samler sammen, og jeg skal benytte Leiligheden til at sige, at naar det ærede Medlem har læst forskellige Ting op, som jeg har sagt ved Mødet i Ringsted, saa har jeg ingenlunde sagt det saaledes. Det er noget ganske Andet, jeg har sagt; men Sligt er jeg saa vant til at høre, og det var Synd at misunde det ærede Medlem den Fornøjelse, han har ved at læse det op her. Jeg vil kun sige ham, at den Fornøjelse, han har ved at træde op paa denne Maade, vilde han maasse reoncere paa, dersom han havde en Forestilling om, hvilken Virkning saadanne Taler vilde gjøre udenfor denne Sal. I denne Sal faae vi gode Benner's Latter, og vi Andre mere os ogsaa derover, men Spørgsmaalet er, om han vilde lægge saameget an paa den Slags Foredrag, dersom han virkelig kunde tænke sig, hvilken Virkning de gjøre udenfor Salen. Han ønsker nemlig ikke nogen som helst videre Tilslutning fra Folkets Side til os, men jeg tror, at slige Foredrag gjøre os en meget stor Tjeneste ude i Landet, og derfor taffer jeg ham ogsaa fra dette Synspunkt for det Bidrag, han har givet til, at vor Stilling kan blive klaret mere og mere. Med Hensyn til hvad der ellers ligger for vil jeg sige, at den Stilling, vi nu indtage, for saa vidt er overmaade glædelig, thi den Tilbageholdenhed og Rolighed, som det ærede Medlem roste os for, at vi hidtil havde udvist, have vi jo udvist, fordi det nye Ministerium ikke havde givet os noget Program. Vi vidste ikke, hvad det nye Ministerium indeholdt — jeg skal af forskellige Grunde ikke komme tilbage til Throntalen, den vil jeg ikke berøre — vi have ikke kjendt Ministeriet, men nu kende vi det, og derfor siger jeg, at det er ganske overordentlig glædeligt, at vi nu have faaet Klarhed i dette vigtige Spørgsmaal, hvorpaa hele vor Udvikling i den nærmeste Tid vil bero. Det glæder mig nu særdeles meget, at Ministeriet har givet os sit Program. Den høitærede Conferencespresident har i dette Dieblit paa Regjeringens Vegne givet os et Program, som er tydeligt og klart.

Justitsministeren: Det ærede Medlem, som nu satte sig (S. A. Hansen), yttrede, at jeg under Behandlingen af Forespørgslen om to Politimestres formentlige Forbud mod Afholdelsen af offentlige Møder under Tag har udtalt, at selv om man havde henvendt sig til mig med Opfordring om at fremskaffe Oplysninger angaaende disse to Tilfælde, vilde jeg ikke have gjort det. Dette er en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side; noget Saadant har jeg ikke sagt. Jeg har udtalt, at jeg ikke i den Interpellation, der var anmeldt, saaledes som den var affattet og af dens blotte Ummeldelse her i Thinget, havde fundet Anledning til at indhente Oplysninger om Fakta, for saa vidt disse hidtil havde været mig ubekendte. Taler er jo nemlig kun om det ene Forhold i Næstkov og ikke om det i Storeheddinge, hvilket

har været mig bekendt for omtrent to Aar siden. Jeg har altsaa ikke stillet mig paa det Standpunkt, som det ærede Medlem har antydnet, og det er mig ikke ligegyldigt, om det ærede Thing skulde tro, at jeg havde udtalt noget Saadant, at jeg ikke vilde indhente Oplysninger selv efter en til mig rettet Opfordring til at gjøre det. Jeg har tværtimod sagt det Modsatte, at hvis man havde henvendt sig til mig og opfordret mig til at anstille Undersøgelser om Forholdet i Næstkov, som hidtil havde været mig ubekendt, saa vilde jeg have ladet en saadan Undersøgelse finde Sted. For saa vidt det ærede Medlem satte denne Udtalelse i Forbindelse med den Holdning, som han mente, at jeg skulde have indtaget i den foreliggende Sag, og lige som hentydede til, at min Optræden skulde være forskjellig, efter som der er Spørgsmaal om forskellige Embedsmænd, saa vil jeg kun tillade mig til, hvad jeg allerede har udtalt, at sige den Bemærkning, at jeg agter ikke at lade det blive ved den Forhandling, der har fundet Sted i dette Thing, hvad Forholdet i Næstkov angaar. Jeg har i Sinde at lade anstille en Undersøgelse, idet jeg ønsker at vide, hvorledes en mig undergoven Embedsmand har forholdt sig ved en vis Leilighed. Forholdet i Storeheddinge anser jeg for undersøgt saaledes, som der er Grund til at forlange det med Hensyn til en saa gammel Historie; men Forholdet i Næstkov agter jeg, som sagt, nærmere at undersøge, og jeg skal i sin Tid ikke lægge Skjul paa den Bestemmelse, jeg desangaaende maatte tage, lige som jeg efter Omstændighederne skal meddele det ærede Thing de Oplysninger, som jeg maatte komme i Besiddelse af.

Bille: Det maa have været det høje Thing paafaldende, i hvilken Grad det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) nu sidst idelig begyndte med Forudsætninger, som han, endskjøndt de bleve benegtede paa Stedet, alligevel byggede videre paa. Jeg skal ikke komme videre ind paa de forskellige Punkter, som han berørte, eller gjennemgaa dem alle, men kun holde mig til tre af dem. Det Første er det, at jeg ikke har rost det ærede Medlem for Sindighed i den første Del af Sessionen; jeg har tværtimod, i Sandheds Medfør, undtaget ham fra den frede sommelige Stemning, som for øvrigt har gjort sig gjældende, og jeg har ydet ham den Anerkjendelse, at han har gjort alt Sit for at bringe Videnskaberne i Bevægelse. Det andet Punkt er det, at det ærede Medlem har jøgt frem et helt stort Arsenal af gamle Baaben, som jeg troede vare noget løvede paa Grund af den hyppige Brug, og at han under begejstrede Tilraab fra det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (S. Kjer) har draget hele denne gamle Besætning frem, end ikke „Transtoplerne“ blev staaende. Dersom de Herrer følge med Literaturen, vilde de kunne have set, at „Løvmosen“, for hvilken jeg i en Næste